Р Е Ш Е Н И Е
№ 3468

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова
Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2866** по описа за **2014** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Е. С. В. ,от [населено място], срещу Решение от 30.12.2013 година, постановено по н.а.х.д.№18127/2012 година по описа на СРС,94 състав,потвърждаващо Наказателно постановление №36453/01.08.2012 година,издадено от Началник АНД при ОПП- СДВР,с което последният на основание чл.183,ал.4,т.8 от ЗДвП, за виновно нарушение на чл.98,ал.1т.6 от ЗДвП,наложил на Е. С. В. от [населено място] от административно наказание ”Глоба ”в размер на 50 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение.Сочи се,че същото е постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и най- вече неправилен е изводът на СРС, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, тъй като е налице несъответствие между фактическата обстановка, посочена в АУАН и в НП. Твърди се още, че в НП не са посочени правните разпоредби,които са нарушени.Иска се отмяна на решението и постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание,касаторът-Е. С. В.,редовно и своевременно призована, не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат К., редовно

упълномощен.

Ответникът по касация-СДВР,редовно и своевременно призован,не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Ютеров ,изразява становище за основателност на касационната жалба и моли решението на СРС да бъде отменено.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено ,че на 10.07.2012 година около 12.15 часа, полицай в Група“ Паркинги и гаражи“ в сектор 02 при ОПП- СДВР, забелязал , че на [улица]в [населено място] на кръстовището с [улица]е паркиран лек автомобил „К.“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на касатора. Служителят на „Паркинги и гаражи“ наредил да бъде репатриран паркираният автомобил, приложил снимков материал и изготвил докладна записка. След установяване на собственика на автомобила- В. след пристигането на наказателния паркинг, на същата е съставен АУАН за извършено нарушение на чл.98,ал.1,т.6 от ЗДВП, подписан от нея с възражения. Въз основа на АУАН е издадено и наказателното постановление, с което на касатора В. е наложена глоба в размер на 50 лева.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел,че касаторът В. е извършила посоченото и в акта,и в наказателното постановление административно нарушение на чл. чл.98,ал.1,т.6 от ЗДВП, забраняваща престоят и паркирането на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях.В този смисъл, абсолютно неоснователен е доводът на касатора,че е налице несъответствие между правното основание,визирано в акта, и в наказателното постановление,тъй като на първо място,видно е,че в наказателното постановление ясно и недвусмислено е посочена разпоредбата, която е нарушена и съответстваща изцяло на отразеното в акта за установяване на административното нарушение.На второ място, съгласно сочената разпоредба на чл.98,ал.1,т.6 от ЗДВП изобщо е забранен престоят и паркирането на кръстовища и на по-малко от 5 от тях,което ще рече от своя страна, че законодателят е визирал две самостоятелни и отделни хипотези-както на кръстовища,така и на по-малко от 5 метра от тях/ и именно затова е използвал съюзът „и”, като по силата на тази разпоредба е забранен не само престоят, но и паркирането..На следващо място, изобщо не може да бъде споделен доводът на касатора-че органът не е измерил разстоянието от кръстовището,тъй като актосъставителят изобщо не е имал задължение да посочва този факт,защото самият ЗДВП не изисква такова описание-достатъчно е да бъде констатирано паркирането на кръстовище-обстоятелство, което е безспорно установено по делото.На следващо място, административно-наказващият орган не е бил длъжен да посочва разстоянието,на което е бил паркиран автомобилът,тъй като нарушението е за паркиране на кръстовище. Наред с това,актосъставителят е бил длъжен да посочи отстоянието от кръстовището само и единствено, ако бе констатирал,че касаторът е паркирал автомобила си на разстояние, по-малко от 5 метра-хипотеза, която очевидно

в случая не е налице-нарушението е за паркирано на кръстовище МПС, а не на отстояние по-малко от 5 метра.Неоснователен е доводът на В. и на нейния процесуален представител, че в АУАН и в НП не е посочено ясно мястото на паркиране, защото и в АУАН и в НП ясно и безпротиворечиво е посочено както мястото на паркиране на автомобила, така и местоположението на автомобила.Следва да бъде отбелязано, че кръстовище съгласно т.8 от ДР на ЗДВП е мястото, където два или повече пътя се пресичат, разделят или се събират на едно ниво, като от събраните доказателства е видно, че именно касаторът е паркирал автомобила си на посоченото кръстовище в [населено място]. Неоснователен е и доводът на касатора, че не е посочена посоката на паркиране на автомобила,защото в ЗДВП не съществува такова задължение за посочване посоката на паркиране на автомобила. Обоснован е изводът на СРС,че след като нарушението е доказано по несъмнен начин,участието на нарушителя в него и неговата вина,административно-наказващият орган съвсем законосъобразно е ангажирал административно-наказателната отговорност на В. Неоснователен е и доводът на В., че в акта и в наказателното постановление не са посечени законовите разпоредби, които са нарушени, защото и в акта, и в наказателното постановление ясно са посочени законовите разпоредби, които са нарушени.Наред с това, дори и да е допусната нередовност в акта, административно- наказващият орган издава наказателно постановление, след като нарушителят и неговата вина са доказани по несъмнен начин. Неоснователно е и твърдението на касатора и на нейния процесуален представител,че решението на СРС е постановено при съществено нарушение на съдопризводствените правила/ непосочени в какво се изразяват. На първо място,СРС е събара всички относими и допустими доказателства по делото. На второ място, нито касаторът ,нито процесуалният и представител са поискали събиране на други доказателства/ относими/ ,които да не са били уважени от страна на съда. На следващо място,допуснатите нарушения в административно-наказателното произ водство в поска нарушени разпоредби на ЗАНН при съставянето на АУАН и при издаването на НП,са твърде различни от допуснати съществени нарушения на съдопроизвоствените правила в съдебното производство и между двете понятия в двете производства тъждество няма. Очевидно, процесуалният представител на касатора не прави разлика между тези две понятия и ги смята за едно и също нещо.Правилен е изводът на СРС,че при отмерване на наказанието, административно-наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение,подбудите за неговото извършване,отчел е обстоятелството, че В. е с трайно установени навици да върши нарушения и то от същия вид-да паркира и престоява на места, забранени от закона и е наложил санкция в предвидения от закона минимуми-50 лева.Така определеното наказание е справедливо и съответно на извършеното нарушение,и ще допринесе за постигане целите на наказанието,визирани в чл.12 от ЗАНН,и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Като е достигнал до тези правни изводи,СРС е постановил едно правилно решение,което следва да бъде оставено в сила.Касационната жалба като неоснователна,не подлежи на уважаване.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че измежду касационните основания,визирани в разпоредбата на чл.348 НПК,не фигурира соченатa от касатора”незаконосъобразност на съдебното решение.

Решението като правораздавателен акт не може да бъде незаконосъобразно,но може да бъде неправилно/ а понятието незаконосъобразност е присъщо на административните актове, които отново са твърде различни от съдебните решения.
Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 30.12.2013 година, постановено по н.а.х.д.№18127/2012 година по описа на СРС,94 състав.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.
2.